

спорту. Органи виконавчої влади на договірних засадах взаємодіють із суб'єктами громадського сектору сфери фізичної культури і спорту.

Література:

1. Крутогорська Н.Ю. Підготовка майбутнього вчителя фізичної культури до виховної роботи в школі з формування здорового способу життя. *Гуманізація навчально-виховного процесу* : зб. наук. пр. Слов'янськ, 2010. Вип. І. С. 40-51.
2. Шкретій Ю.М. Напрями реформування системи фізичної культури і спорту в Україні. *Актуальні проблеми фізичної культури і спорту* : Зб. наук. праць. К.: Науковий світ, 2004. № 4. С.5-11.

ОСНОВНІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ

Гоголенко Ю.Ю.

Науковий керівник: ст. викладач Безніс О.Є.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Настільний теніс - це цікава та різноманітна гра яка доступна кожному віці. До цих пір залишається загадкою де виникла гра. Одні вважають гра виникла Англії, другі вважають, що гра виникла в Японії та Китаю. Однак вчені цього не підтверджують.

Ніхто не може сказати коли виник настільний теніс. Більшість спеціалістів вважають, що гра виникла в Англії як різновидність Королівського Тенісу. В 16 віці в Англії виникла цікава гра, в яку грали ракетками натягнутими струнами, яка вважається прототипом великого тенісу.

В 1874 році англієць Вальтер Клонтон розробив перші правила гри. Гра називалася Лаун-теніс (гра на повітрі), незабаром гру перенесли в будівлю, де грали на полу, потім на двох столах які знаходяться на відстані один від одного, незабаром столи здвинули і натянули сіткою.

Простий інвентар та невеликі розміри майданчика дозволяють грати де завгодно. Настільний теніс отримує велике розповсюдження. Тоді не було і визначених правил. Довгий час гра використовувалася не як вид спорту, а як засіб проведення вільного часу і активного відпочинку. В кінці 80-их ХІХ століття гра став популярною із за конкуренції винахідників спортивного інвентарю. Основними винахідниками була американська фабрика братів Паркер, штат Массачусетс. Фабрика виготовляла та експортувала в Англію, все для гри в приміщенні. М'ячі виготовляли резинові або пробки, яку зашивали в тканину. Ракетки були різними розмірами та різного матеріалу.

В 1891 році англієць Чарльз Бейхсгер отримав патент на гру і назвав її "пін-понг" (пін - удар, понг - звук).

Звичайний інвентар та невеликі розміри площадки, зробили гру надзвичайно популярною в відомих приміщеннях. В Пін-понг грали відомі люди в вечірньому одягу: жінки в довгих платтях, чоловіки в смокінгах. По правилам одна партія проходила до 30 очків. З цього можна зробити висновок,

що настільний теніс виник в Англії і поступово прийшов в Європу, Азію і Африку.

Великий поштовх у розвитку настільного тенісу отримало 1894 року, завдяки англійському інженеру Джеймса Гібса. Він розробив целолюїдний м'ячик, це призвело до зменшення ракетки в три рази. Замість ракетками зі струнами появились фанерні ракетки з короткою ручкою. На поверхню ракетки наклеювали різні матеріали (пергамент, шкіру, велюр), для кращого відбивання м'яча.

Поступово Пін-понг перейшов від розваги до спортивної гри. Стали проводити офіційні змагання. Перші змагання відбулися в грудні 1900 році, в англійській столиці, приміщенні Роял Екверіум.

В 1901 році в Індії відбулися перші офіційні змагання, в яких брали участь 300 спортсменів, що свідчить популярності настільного тенісу.

В 1902 році Е.К. Гуд наклеїв на свою ракетку резину, що призводить до зміни техніки гри. Допоміг цьому звичайний приклад. Після лондонських змагань, у містера Гуд розболілась голова, він зайшов до аптеки за ліками і звернув увагу на резиновою прокладку. В нього виникла ідея, він купив в аптекаря резину і взявся за реконструкцію ракетки: він оклеїв поверхню ракетки резиною. Наступного дня на змаганнях Гуд виграв всіх суперників. Так поступово розвивався інвентар та техніка гри.

1904 по 1921 рік популярність настільного тенісу в Європі та Америці зменшується за монополію братів Паркер і Джона Джаквеса на інвентар та правила гри. В часи Першої Світової війни (1914-1918) цікавість до настільного тенісу зменшилась. В 1921 році настільний теніс повертається в Європу під сучасною назвою. В 1926 році була створена Міжнародна Федерація Настільного Тенісу (ЛІТ).

В 1930 році спортсмени почали використовувати губчасту резину як накладку на ракетку. Гра поступово стала різноманітною, але більшість гравців грали захисним стилем. В 1934 році на чемпіонаті світу в Парижі, була припинена зустріч між Хагелауером (Франція) і Халденбергом (Румунія), яка тривала 8 годин. В результаті в 1936 році ЛІТ створила нові правила, тривалість однієї партії 1 година. Але нові правила не перестроїли гравців, в наступному році припинили фінальну зустріч між жінками Прітци (Австралія) і Арон (США), за пасивне ведення гри, що призвело зменшення партії до 20 хв.

В лютому 1950 році в Вільнюсе відбулися перші змагання між сильнішими тенісистами світу (64 чоловіків, 32 жінок).

В 1954 році радянські спортсмени вступили в Міжнародну Федерація настільного тенісу і стали брати участь на чемпіонатах Європи та світу, за рахунок розвитку настільного тенісу в країні. Покращували та збільшували арсенал технічних прийомів та інвентарю. Росіяни створили накладку із двох слоїв: губки та резини, яке отримало назву - сандвіч. Також підвищилися вимоги до техніко-тактичної та фізичної підготовки.

З 1952 року розпочалася нова епоха настільного тенісу. На чемпіонаті світу в Бомбее, виступили японські спортсмени, які увезли додому чотири кубка із семи. Японці винайшли новий вид покриття ракетки та тримання

ракетки. Головний прийом - накат з справа, який був відпрацьований до великої точності.

В 1954 році в Лондоні, відмітилися японці які два командних кубка • жіночу та чоловічу. В індивідуальному заліку кращим був Огімура.

З 1954 по 1957 рік достойним противником для японців, були тільки представники жіночої команди Румунії, в особистих змаганнях за чемпіона світу, отримували 30 раз. 12 раз - Японія, 6 - Румунія, 3 - Угорщина, 3 - Чехословаччина, 2 - Югославія, 2 - Англія, 2 - США.

Стиль європейських спортсменів став мінятися, більшість гравців грають в захисному стилі, але гра ставала більш енергійною та цікавою. Виникає більшість атакуючих прийомів.

В 1961 році в на чемпіонаті світу в Мюнхені, спортсмени Країни Сходячого Сонця застосовують новий удар - топ-спін.

В 1988 році настільний теніс становиться Олімпійським видом спорту (Сеул, Південна Корея).

Література:

1. Бірук І.Д. Настільний теніс: Навчально-методичний посібник. Рівне: НУВГП, 2014. 164.
2. Афанас'єв В. В. Методичні вказівки про проведення навчальних занять з настільного тенісу в ВНЗ. В. В. Афанас'єв. 2012. 33 с.

СУЧАСНИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОГО СПОРТУ

Головінова А.А.

Науковий керівник: ст. викладач Алієв Р.А.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

У наш час технічна підготовка спортсменів виступає стрижневим системоутворювальним елементом у багатогранній структурі процесу спортивного тренування. Одним із головних питань, що визначає стратегію всього процесу технічної підготовки, є вдосконалення спортивної техніки.

На сучасному етапі розвитку країни в умовах якісного перетворення всіх сторін життя суспільства зростають вимоги до фізичної підготовленості наших співгромадян, необхідної для успішної їхньої трудової діяльності.

Перетворення професійного спорту у різновидність підприємницької діяльності є об'єктивною закономірністю його розвитку наприкінці ХХ – початку ХХІ століть. Особливості внутрішнього механізму підприємництва у професійному спорті обумовлюються насамперед змістом його «продукту» – послуги професійного спорту. Мета, яку реалізують структури професійного спорту під час її виробництва, визначає, у якій формі здійснюється підприємницька діяльність: спортивно-комерційній чи комерційно-спортивній.

Головною тенденцією сучасного етапу розвитку професійного спорту є переважання комерційно-спортивної форми підприємницької діяльності.

Професійний спорт взагалі – це вища ланка до якої прагне кожен аматор в